

תפ"ח (חיפה) 5551-06-16 - מדינת ישראל נ' אשרף טחימר,

תפ"ח (חיפה) 5551-06-16 - מדינת ישראל נ' אשרף טחימר, מחוזי חיפה

תפ"ח (חיפה) 5551-06-16

מדינת ישראל

נגד

אשרף טחימר, (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[14.06.2020]

לפני הרכב השופטים:

כב' השופטת דיאנה סלע [אב"ד]

כב' השופט אבי לוי

כב' השופט ערן קוטון

גזר - דין

פתח דבר

הגיעה שעת גזירת הדין.

במסגרת הכרעת-דינו בעניינו של הנאשם, אשרף טחימר, מצאנו להרשיעו בעבירות שעניינן רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה, לפי סעיף 368ב(ב) לחוק העונשין; פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין; ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק.

הדברים הובאו בהרחבה במסגרת הכרעת-דינו המפורטת ולא נחזור עליהם כאן, אלא ככל שהדבר יידרש לצורך הפעלת שיקול-הדעת השיפוטי לעניין הענישה.

עמדנו בהרחבה על הטרגדיה הנוראה אשר פקדה את המנוחה, הגב' מא"ג זכרה לברכה, ואת זו שפקדה את ארבעת ילדיה, נ', נ"א, נא"ג וב'.

נחמה פורתא מצאנו בכך, שבשלב הטיעונים לעניין העונש ראינו את שני הילדים הצעירים, ב' ונא"ג ונוכחנו בכך שהללו גדלו והתפתחו. את סערת-הנפש אשר בוודאי חלפה בראשם עת פגשו את האיש שקיפד את פתיל חיי-אימם נוכל רק לדמיון. עם זאת, כלפי חוץ, התרשמנו שהם נושאים את אובדנם בגבורה, מקימים עצמם מהקרשים אט-אט ומתכוננים לחיות את חייהם כשאותה צלקת נוראה, פרי אותו לילה מר ונמהר תלווה אותם לעד. אין לנו אלא לאחל להם, שיבוא יום והם יזכו לשמוח וליהנות לעלוץ ולרון כראוי להם, תוך שהם מצליחים ולו במעט להניח מאחוריהם את אותה חוויה נוראה ואת אותו אובדן נורא.

מכאן, נעבור לבחון את העונש, הראוי להיות מוטל על מי שקבענו שהוא האחראי לאותה טרגדיה. תסקיר נפגעי העבירה

ביום 16.3.20 הומצא לתיק בית המשפט תסקיר נרחב הנוגע לילדיה של המנוחה, נפגעי עבירות אלימות. על מנת למנוע פגיעה בילדי המנוחה לא מצאנו לנכון לצטט חלקים נרחבים מתסקיר זה. לצד זאת, נציין בקצרה, כי עורכת התסקיר ציינה שלמעשה לא התקיימה פגישה עם ב' ונא"ג, בשל בקשת האב ובשל מצבם הרגשי המורכב. הוסף, שהתקיימה שיחה טלפונית עם נא"ג נ', שבמהלכה הוא הביע את הסכמתו שייערך תסקיר בעניינו, אך הוא העדיף להימנע מפגישה לצורך הכנת התסקיר.

בקצירת האומר, נציין, כי ההליך המשפטי היווה מעמסה רגשית ונפשית כבדה מאוד על בני המשפחה. הודגש, כי הפגיעה ניכרת (ואף תהא ניכרת בעתיד) בכל שלבי התפתחותם של הילדים - בתחום הרגשי, הלימודי, החברתי והערכי. הוסף, כי יחלפו עוד שנים ארוכות עד שבני המשפחה יוכלו לעבד את הטראומה שפקדה אותם בביתם - מבצרם. עוד צוינו, במסגרת התסקיר, השלכות הרצח על אמה ואחיה של המנוחה. פורט, כי בפגישה עם המשפחה הורגשו "בעוצמה מאוד חזקה" הכאב והטראומה המלווים אותם, אף לאחר ארבע שנים מיום הרצח. הודגש בהקשר זה, כי בני משפחת המנוחה כואבים "ומפורקים רגשית", וכי קיימת ציפייה גדולה מצדם של בני המשפחה שעונשו של הנאשם יהלום את הנזקים הנרחבים שנגרמו להם.

ראיות לעניין העונש

באי כוח המדינה, עו"ד אפרת גרינבוים ועו"ד טל עופר פרסו לפנינו את עברו הפלילי של הנאשם, אשר הורשע על-ידינו. צוין, כי לחובתו זקופות לא פחות מ-37 הרשעות קודמות, שחלק הארי מתוכן עוסק בעבירות אלימות דווקא. צוין, שהנאשם ריצה מספר פעמים עונשי מאסר (תקופה כוללת בת כ-9 שנים עובר למעצרו בתיקו הנוכחי), כאשר מהאחרון שבהם השתחרר חודשים ספורים לפני ביצוע מעשה הרצח.

הוא סיים לרצות עונש מאסר ביום 17.1.16; כזכור, הוא ביצע את המעשים, שבעשייתם הורשע על-ידינו ביום 1.5.16. הוא נעצר בו-ביום ומצוי במעצר עד עצם היום הזה.

הוצגו לעיונו שני פסקי-דין, אשר ניתנו בעניינו של הנאשם תוך כדי תקופת מעצרו דכאן -

(א) במסגרת ת.פ. 65743-07-18 הוא נדון בגין עבירות של תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות ואיומים ל-6 חודשי מאסר בפועל מיום מתן גזר-הדין (24.6.19). האמור בעבירות שבוצעו כלפי סוהרים עת שהנאשם שהה באגף העצורים בבית-המשפט העליון.

(ב) במסגרת ת.פ. 39721-04-17 הוא הורשע בעבירות של איומים ותקיפת עובד ציבור, ונדון ל-5 חודשי מאסר לריצוי בפועל מיום מתן גזר-הדין (10.12.18)

עוד הוצג לנו גזר-דין נוסף בעניינו של הנאשם שניתן במסגרת ת.פ. 25246-10-12 (מיום 10.12.13). כאן הוטלו על הנאשם, לאחר שהורשע בעבירה של החזקת סכין או אגרופן שלא כדין, מאסר לריצוי בפועל בן 3 חודשים שלצדו גם עונש מאסר על-תנאי בן 6 חודשים - שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה בהתאם לסעיף 186(א) לחוק העונשין (החזקת סכין או אגרופן) או עבירת אלימות פיזית. לא היה חולק לפנינו על כך, שעונש על-תנאי זה הוא בר-הפעלה בהתחשב בהרשעתו של הנאשם לפנינו.

טיעוני הצדדים

המאשימה

בסיכומיהם, ביקשו ב"כ המאשימה שנקבע, כי העבירות הנלוות לרצח, שבהן הרשענו את הנאשם, מהוות כולן אירוע נפרד הכולל בחובו מספר עבירות; לפיכך נתבקשנו לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לעבירות הנלוות לעבירת הרצח, הללו אשר בוצעו כלפי ילדיה הקטינים של המנוחה, נ' ונא"ג

(ראו סעיף 15 לטיעוני המאשימה בכתב). עם זאת, כאן המקום לציין, כי בהמשך טיעוני המאשימה לעניין עונש, ועל אף תפישתה האמורה בסעיף 15 לטיעוניה בכתב, המאשימה עתרה לפיצולן של העבירות הנלוות לרצח, כך שביחס לעבירה שנעברה כלפי נסים עתרה המאשימה שייקבע מתחם ענישה הולם ונפרד, וכך גם בהתייחס לשתי העבירות שנעברו כלפי נ'. לעניין זה נידרש בהרחבה בהמשך.

לסיכום, בכל הנוגע למעשי האלימות, אשר בוצעו כלפי נ' ונא"ג, הרי שהתבקשנו לקבוע, מתחם עונש הולם הנע בין 2.5 לבין 4.5 שנות מאסר - בגין שתי העבירות שגרמו לפגיעות שונות בנ', בשים לב לאופי הפגיעות בו, חומרתן ונזקייהן וכן נסיבות ביצוע המעשים. בנוסף, ובנפרד מכך, התבקשנו לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 8 לבין 18 חודשי מאסר בגין הפגיעה (תקיפה סתם) בנא"ג, גם כאן בשים לב לאופי המעשה ולנסיבות אשר אפפו את ביצועו. ב"כ המאשימה הפנו אותנו להוראה העונשית, הצמודה לסעיף 300(א) לחוק העונשין (בנוסחו הישן) שלפיה, המורשע בעבירה זו יישא עונש מאסר-עולם חובה ועונש זה בלבד. משהדין החדש איננו מיטיב עם הנאשם (כפי שאף קבענו בהכרעת-הדין) התבקשנו להטיל על הנאשם עונש מאסר-עולם, כמצוות החוק.

ב"כ המאשימה ביקשו כי נורה שכל העונשים, המוטלים על הנאשם (או המופעלים בעניינו) יצטברו זה לזה. כך, התבקשנו לצבור את עונשי המאסר המוטלים בגין הפגיעה בנ' ובנא"ג לעונש מאסר-עולם, אשר התבקשנו להטיל בגין רציחתה של המנוחה. הטעם לבקשה לצבירה כאן נעוץ בצורכי ההלימה וההרתעה, וכן בצורך לתת ביטוי לפגיעה הנפרדת בכל אחד מהקרבתות ולמנוע "היבלעות" הפגיעות באחרונים בעונש המוטל בגין רציחת המנוחה.

עוד התבקשנו להורות על הפעלת עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם במצטבר לעונש המוטל כאן. זהו הכלל וכך מתחייב, לדעת התביעה, בשים לב לאכזריות שלווה את המעשים ונסיבות ביצוע העבירות.

בנוסף, התבקשנו להורות שתקופת המעצר אשר תנוכה מהעונש, שאותו ירצה לבסוף הנאשם (אם ייקצב) לא תכלול את התקופות שבמהלכן ריצה הנאשם עונשי מאסר, שנגזרו לו, כמפורט לעיל, בהתאם לגזרי-דין שהוטלו עליו בבתי-משפט השלום בירושלים ובחיפה בגין עבירות של איומים ותקיפת עובד הציבור שהתמצו בהשמעת איומים ובתקיפת סוהרים במהלך מעצרו.

ב"כ המאשימה עתרו להטלת פיצוי לטובת משפחת המנוחה בסכום המרבי הקבוע בסעיף 77(א) לחוק (258,000 ₪). צוין, כי תכלית הפיצוי היא לשפות את הנפגע על הנזק והסבל שהיו מנת חלקו כשהמטרה היא מתן שיפוי על ההוצאות שנגרמו וייגרמו לקרבתות, על אובדן התמיכה הכלכלית בהם, ועל הסבל הנורא המלווה אותם יום יום. ב"כ המאשימה ציינו, כי על הסבל, הטראומה, ההלם, חוסר-האונים והמצוקה הגדולה שאותה חוו הקטינים ניתן היה ללמוד מעדויות שונות שנשמעו; נזקיהם של ילדי-המנוחה וקרוביה מדרגה ראשונה בטווח הרחוק יותר תוארו בתסקיר נפגעי העבירה המפורט שהוכן על-ידי קצינות המבחן. האמור בנזקים קשים שאינם בני-ריפוי. צוין, כי שום פיצוי לא יוכל להקהות את האסון, אך יהא בהטלת פיצוי בסכום גבוה כדי להעביר מסר לפוגעים בקדושת החיים כי הדין ימוצה עמם בכל המישורים. ב"כ המאשימה עתרו לחלוקת סכומי הפיצוי בין ארבעת ילדי המנוחה כאשר קרוביה האחרים (בן זוגה בעבר, אחיה, אחיותיה ואימה) ויתרו על קבלת הפיצוי לטובתם.

לבסוף, התבקשנו להטיל על הנאשם מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות.

ב"כ הנאשם

באת-כוחו של הנאשם עתרה לגזור לנאשם עונש מאסר-עולם (כמתחייב מהוראות-הדין ועונש זה בלבד). עם זאת, היא סברה, שבשים לב לכך שהעבירות הנוספות שבעשייתן הורשע הנאשם (אשר בוצעו כלפי ילדי-המנוחה), הן חלק מאירוע אחד, ראוי, אפוא, להימנע מלגזור עונש נוסף בגין. היא עתרה לכך, שעונשי המאסר אשר הוטלו על הנאשם במהלך תקופת מעצרו, יכללו בתקופה המנוכה מהעונש הכולל שיהא עליו לרצות בסופו של יום. הטעם לכך - העובדה שהנאשם שהה במעצר תקופה ארוכה מאוד עד לסיום משפטו, בתנאי מעצר, הקשים בהרבה מתנאי מאסר, ללא חופשות ומבלי שנהנה מתנאי ההחזקה כאסיר.

עוד עתרה ב"כ הנאשם כי נימנע מהטלת פיצוי בסכום גבוה על הנאשם, בשים לב לנזקים החמורים, שנגרמו לנאשם ולמשפחתו בעקבות האירועים המתוארים כאן. בית-המשפחה נשרף, וכל בני-משפחתו המורחבת של הנאשם גורשו ממתחם מגוריהם; חזרתם אליו הותנתה בידי בני-משפחת המנוחה בתשלום של סכום "אסטרונומי" כפיצוי. היא עמדה על כך, שעורכי תסקיר נפגעי העבירה לא פגשו בילדי המנוחה לנוכח התנהגות אבי-המשפחה וכי לפיכך, יש להתייחס בספקנות לנטען בתסקיר.

ב"כ הנאשם עמדה על כך שהנאשם עומד על חפותו. בהקשר זה צוין, כי טענתו היא שטפלו עליו את ביצוע המעשים הנוראיים שבעשייתם הורשע, מאחר שהוא עבר עבירות רבות בעבר ולכל היה אינטרס משותף לסלקו משכונת-מגוריהם. הנאשם בדברו האחרון

הנאשם בחר להימנע מלשאת דברים והסתפק בחזרה על גרסתו, שלפיה הוא חף מכל פשע. דיון והכרעה

אין ולא יכול להיות חולק על כך, שבגין הרשעתו ברצח בכוונה תחילה מצוות הדין הינה כי יוטל על הנאשם עונש של מאסר - עולם. זו מצוות-הדין אך אין כלל ספק בענייננו, כי במקרה מיוחד זה כך ראוי וכך יאה.

נותרו, אפוא, מספר עניינים נוספים להכרעתנו במסגרת גזר-דין זה -

- (א) האם נכון לגזור על הנאשם, בנוסף לעונש המוטל עליו בגין מעשה הרצח, עונשים נוספים, מצטברים בגין מעשי תקיפת ילדי-המנוחה, כעתירת המאשימה, או שמא להסתפק בעונש מאסר-העולם כמגלם את האירוע בכללו?
- (ב) האם ראוי לצוות על הפעלת עונש המאסר המותנה התלוי ועומד בעניינו של הנאשם במצטבר לעונש המוטל עליו כאן?
- (ג) האם ראוי להורות על ניכוי כל תקופת מעצרו או שמא יש להורות על ניכוי תקופת המעצר תוך הפחתת התקופות בהן ריצה עונשי מאסר שאותם נשא במהלך תקופת מעצרו?
- (ד) מהו סכום הפיצוי שבו ראוי לחייב את הנאשם בשים לב למכלול השיקולים הצריכים לדבר בכגון דא?

נדון בשאלות אלו כסדרן.

א. אירוע יחיד או שמא אירועים שונים

ייתכן, דעתנו בסוגיה זו כדעת ב"כ המאשימה, במובן זה שאף לשיטתנו יש לראות בעבירות הנלוות לביצוע הרצח כאירוע נפרד. אין בידינו לקבל את הטענה, שלפיה מעשים אלו "נבלעים" באירוע (ובמעשה) רציחת המנוחה. אכן, יש למצוא קשר של זמן ומקום וכן קשר של רציפות-ביצוע בין מעשה הרצח לבין מעשי הפגיעה בנ' ובנא"ג, שבעשייתם הורשע הנאשם שלפנינו (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.6.15; ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.7.15). מעשי-הפגיעה בשני הקטנים נעשו הן במטרה לבצע את מעשה הרצח (הפגיעה בנא"ג) הן במטרה לברוח מהמקום (הפגיעות בנ'). משכך, בנקל ניתן יהיה לסווג את כל אלו כאירוע אחד, הטומן בחובו מספר מעשים.

דא עקא, הנאשם פגע בכל אחד מילדי המנוחה בנפרד מפגיעתו במנוחה עצמה. כל אחד מהם הוא קרוב-העבירות, לא רק בהיותו בנה של המנוחה, אשר איבד את אמו. כל אחד מהם הוא קרובו הישיר של הנאשם, אשר נפגע מנחת זרועו. משאלו הם פני הדברים, לשיטתנו, במקרה זה, מוצדק אפוא, לקבוע כי העבירות שבוצעו כלפי נ' ונא"ג, יכללו במסגרת אירוע אחד (הנפרד מהרצח) והטומן בחובו את העבירות (המעשים השונים) נגד הגוף שבוצעו בהם. לדידנו דווקא "מבחן הקשר ההדוק" (וניסיון החיים) מצביע על קשר בל ינתק המתקיים בין כל עבירות התקיפה "החיצוניות לרצח" (ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקאות 5 ו-6 לפסק דינה של כב' השופטת ד' ברק-ארז, ניתן ביום 23.6.15) ויודגש, בגין עבירות אלו ייקבע "עונש כולל" כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. אנו סבורים שבאופן זה האינטרסים החברתיים, המוגנים, הנפרדים ורבי העוצמה הגלומים גם בפגיעות הנוספות שנעשו בנ' ובנא"ג ייבחנו כדבעי, בהתאם לכללים המנחים, המוטמעים בהבניית שיקול הדעת בענישה ובנפרד מעבירת הרצח. כך לטעמנו מתחייב מצרכי ההלימה וההרתעה; כך נדרש על-פי עקרונות הענישה והמוסר.

ודוק, אף אם נקבל את טענת ההגנה, לפיה ניתן להתייחס אל מכלול הפרטים אשר נכללו בכתב-האישום "כאירוע אחד", אזי אין המדובר ב"אותם מעשים". הנאשם רצח את המנוחה; תקף את נא"ג; הכה את נ', וכתוצאה מכך גרם שאחת משיניו תיעקר ממקומה; בנוסף פצע הנאשם באמצעות סכין את נ' באצבע ידו השמאלית בנסיבות מחמירות; כל אחת מאלו היא עבירה נפרדת; כל אחת מהעבירות הללו מגלמת מעשה מופרד ומובחן. משאלו הם פני הדברים, אף אם היינו גורסים כי עסקינן במסגרתו של אירוע אחד שבגדרו נכללות מספר עבירות נוספות, המגלמות מעשים נפרדים, בנוסף לעבירת ההמתה, הרי שגם במצבים אלו אין מניעה כי לעונש המאסר העולם יצטברו עונשים נוספים (לצד מגבלת צבירת העונשים המרביים הקבועים לצדן של העבירות הנכללות באירוע).

כך למשל, במסגרתו של ע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.11.19) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, שבמסגרתו הושת על המערער עונש של מאסר עולם, בגין הרשעתו בעבירה של רצח בכוונה תחילה; וכן- עונש של 4 שנות מאסר בפועל אשר ירוצה במצטבר לעונש מאסר העולם, בגין הרשעותיו בשתי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין. כמו כן, נגזר על המערער עונש של שנתיים מאסר בפועל שירוצה בחופף לעונש מאסר העולם, בגין הרשעותיו בעבירות נשק לפי סעיפים 144(א) רישא ו-144(ב) רישא לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כיבעת הירי עמדו מאחורי המנוח שניים נוספים, אשר נפגעו גם הם כתוצאה מהירי. לאחד, חדר קליע לדופן הבטן והוא אושפז למשך יומיים; ולשני נגרמו פצעי ירי בעכוז(ראו בנוסף: ע"פ 7707/11 לחאם נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 29.7.15).

כך או כך, התוצאה הסופית תהא זהה. עם זאת, כאמור לעיל, בחירתנו להשקיף על העבירות הנלוות כאירוע המובחן מעבירת הרצח (שלצדה קבוע עונש מאסר עולם חובה) מאפשרת לנו (לבית המשפט) להפעיל כלים נוספים השייכים "לעולם הבניית שיקול הדעת הענישה". כך לדוגמא, ניתן יהיה במקרה זה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לעבירות השונות, "המנותק" מהרף העליון (והבלעדי) במקרה דנן - "מאסר עולם". ודוק, קביעת מתחמים שונים בגדרו של "אירוע אחד" חוטאת להוראת סעיף 40(א) לחוק העונשין, שהרי "דרך המלך" לחיבור מתחמי הענישה שנקבעו בגין מספר אירועים שונים קבועה בגדרו של סעיף 40(ב) לחוק העונשין.

כאמור, אין חולק על כך, שבגין מעשה הרצח בכוונה תחילה (ובנסיבות מחמירות לפי הדין החדש) ראוי הנאשם לעונש של מאסר עולם וזה בלבד.

הפגיעות בנ' ובנא"ג המהוות אירוע נפרד מביצוע הרצח

כפי שפורט, בכל הנוגע לפגיעות בנ' ובנא"ג, הרי שלטעמנו יש לקבוע מתחם עונש כולל ההולם אירוע זה (והמעשים השונים בנסיבותיהם הכלולים במסגרתו).

הערכים החברתיים, שבהם פגעו המעשים ברורים: זכותו של אדם לשלמות גופו ולשלמות נפשו; זכותו של קטין להיות משוחרר מפגיעה; הגנה על שלום הציבור ובטחונו. מידת פגיעת המעשה בערכים המוגנים הללו מהותית. עניין לנו במי שפגע בשני קטינים. האחד, נדחף והופל ארצה על ידי הנאשם בעודו מנסה לגונן על אמו המנוחה, אשר נרצחה מול עיניו. השני, נזעק לחדרה של אמו למשמע זעקותיה באישון-ליל והותקף באכזריות בידי הנאשם. הנאשם הולם במכת אגרוף בפניו אשר עוצמתה גרמה לשבירת הגשר שהותקן על שיניו ולשחרור אחת משיניו ממקומה. כמו-כן כללה התקיפה ניסיון דקירה, אשר בנס הסתיימה בפציעה קלה באצבע. נסיבות ביצוע המעשים חמורות - אמנם, הנאשם לא תכנן את תקיפתו של נ' אשר הופיע במקום, אך אלו בוצעו תוך כדי ניסיון להימלט; הנזק אשר היה צפוי כתוצאה מביצוע העבירות הוא חמור - אכן, אילו הצליח הנאשם בניסיון הדקירה, היה בכך כדי לסכן חייו של נ'. בפועל, נגרם לנ' נזק חמור, כמפורט לעיל, פיזי כמו גם נפשי. הנאשם ביצע את המעשה לנוכח רצונו להימלט מזירת הרצח, שאותו ביצע. הנאשם יכול היה וצריך היה להימנע מלבצע המעשה ואף הבין אותו ואת משמעויותיו. המעשה היה אכזרי ואלים באורח יוצא-דופן תוך ניצול עדיפותו הפיזית על-פני הקורבנות. ביחס לתקיפתו של נא"ג, הרי שהמעשה נעשה על-מנת להקל על ביצוע הרצח. אמנם הנזק הפיזי שנגרם כפועל יוצא מתקיפתו של נא"ג לא היה חמור, אך אין ספק שבמקרה זה נגרם נזק נפשי לאותו קטין. שני הקטינים הותקפו בביתם פנימה, במקום אשר אמור לשמש להם מבצר ומגן, והנה הפך עבורם לשדה קרב, שדה קטל.

מדיניות הענישה בכגון דא מחמירה. ראו למשל: 1678/12 פ'לונני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.5.12); ע"פ 4303/06 ג'אד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.10.06); ע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.11.19) המוזכר לעיל; רע"פ 1601/14 פרץ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.3.14); רע"פ 2781/15 מחאמיד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.4.15); רע"פ 8716/13 דיאב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.8.14); כמו כן, ראו מספר פסקי דין העוסקים בגרימת חבלה חמורה, בהתאם לסעיף 333 לחוק העונשין (העונש לצדה של עבירה זו - שבע שנות מאסר - זהה לעונש הקבוע לצדו של סעיף 368(ב) רישא לחוק העונשין): ע"פ 2138/13 אבו קווידר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.6.13); ע"פ 8029/12 מחרום נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 30.5.13).

לסיכום, בהתחשב במכלול, אנו קובעים מתחם עונש הולם לאירוע הנ"ל הנע בין 24 לבין 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

לא מצאנו טעמים ממשיים להימנע מקביעת העונש בגין תקיפתם של נ' ונא"ג על הרף העליון של מתחם הענישה שקבענו לעיל. עיון בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (אלו הקבועות בסעיף 40א לחוק) מוביל לממצא זה: הנאשם לא נטל אחריות למעשיו; הוא לא עשה כל ניסיון לחזור למוטב, לתקן את תוצאות מעשיו או לפצות את הנפגעים. ההיפך הוא נכון - הוא הטיל בהם דופי לכל אורך המשפט. הוא לא הודה במעשיו בחקירה או בבית-המשפט. לא מצאנו התנהגות חיובית מצדו או תרומה לחברה. עברו הפלילי מכביד.

לא זו אף זו, בהתאם לסעיף 40 יג(ב) לחוק העונשין, סברנו, שאין למצוא הצדקה עניינית להימנע מלקבוע, כי לעונש מאסר העולם יצטברו 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל שאותם אנו גוזרים על הנאשם בגין האירוע הנוסף, כמפורט לעיל. ניכוי תקופת המעצר כולה או חלקה

סוגיית ניכוי תקופת המעצר מצויה, כידוע בשיקול-דעת בית-המשפט הבא לגזור עונשו של נאשם (ראו למשל: ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23, ניתן ביום 20.4.16) הלכה פסוקה היא, כי, ככלל תנוכה תקופת המעצר מעונש המאסר הנגזר לנאשם. עם זאת, מקום בו ריצה הנאשם עונשי מאסר אחרים (בחופף למעצר), ככלל, אלו לא ינוכו [ראו: ע"פ 2805/15 סגיר נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (24.7.2017); ע"פ 8244/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 20 (21.6.2018)], אחרת הופך ריצויים של עונשים אלה לחסר-משמעות, מה שעלול לעודד ביצוע עבירות תוך כדי מעצר. ויוער, כלל זה חל גם אם החפיפה פגעה באפשרותו של הנאשם ליהנות מהטבות להן היה זכאי כ"אסיר" [ראו: ע"פ 2453/15 חיימוב נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (11.12.2016); ע"פ 3924/17 אלבז נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (27.7.2017)].

בנסיבות אלה, לא מצאנו להקל עם הנאשם. לפיכך, מצאנו לנכון להורות על הימנעות מניכוי תקופות מעצר אשר רוצו במקביל לעונשי מאסר אשר הוטלו על הנאשם במסגרת משפטים, אשר נערכו לו בתקופות אלו, כמפורט לעיל. הפעלת מאסר מותנה

כמפורט לעיל, תלוי ועומד נגד הנאשם עונש מאסר על-תנאי בן 6 חודשים, שהוא בן-הפעלה, אליבא דכולי עלמא. משכך, אנו מורים על הפעלת מאסר מותנה זה (מכוח ת.פ. 25246-10-12). בהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין, כלל הוא, כי עונש מאסר מותנה המופעל ירוצה במצטבר לעונש המוטל על-ידי בית-המשפט שהפעילו. לא מצאנו טעמים מיוחדים, המצדיקים סטייה מכלל זה.

לפיכך, אנו מורים על הפעלת עונש מותנה זה במצטבר לעונש המוטל על הנאשם היום. פיצויים לקרבנות

אף בסוגיית הפיצויים לקרבנות העבירות, דעתנו כדעת המאשימה. אמת נכון, משפחתו של הנאשם הוגלתה מביתה ומשכונת מגוריה; אמת נכון, ביתה נשרף במעשה אשר ראוי לכל גינוי. עם זאת, בין זאת ובין חובת הנאשם לפצות את קרבנות מעשיו הנפשעים המזוועים ומעוררי-האימה אין דבר וחצי דבר.

כמפורט, עיינו עיין היטב בתסקיר נפגעי העבירה אשר הוכן בעניינם של קרבנות-העבירה כולם. לא מצאנו גם ממש בטרוניית ב"כ הנאשם על כך, שעורכות התסקיר לא מצאו לנכון לפגוש את ב' ונא"ג הקטינים פן תיגרם רגרסיה במצבם הנפשי. הדברים ברורים ומובנים מאליהם. אין גם צורך בדמיון רב על-מנת להבין מה גודל הטרומה ומה עומק הצלקת שאותה נושאים ארבעת ילדיה של המנוחה בליבם. אם לא די בכך שאינם נרצחה במעשה ברברי ואכזרי באישון-ליל במיטתה על לא עוול בכפה הרי שהם עצמם היו עדים למראות, לזוועות, לאימה.

כפי שציינה בצדק ב"כ המאשימה בסיכומיה הכתובים, אין סכום כספי בעולם העשוי "להשיב את המצב לקדמותו". אין ספק, שהארבעה ייזקקו לטיפולים נפשיים ורגשיים על-מנת לעבד את האובדן והטראומה ולהגיע למצב בו הם יכולים להמשיך את חייהם בלא שאותו אירוע קשה ילווה אותם בכל צעד ושעל כצל כבד המוטל על עולםם.

אין ספק, שגם הטלת הסכום המרבי הקבוע בדין (ראו בהרחבה: דנ"פ 5625/16 מדינת ישראל נ' טווק, ניתן ביום 13.9.17) כפיצוי במסגרת הליך פלילי אין בו כדי לפצותם כראוי על אובדנם.

עם זאת, יהא בכך כדי לשדר מסר לנאשם ולעבריינים פוטנציאליים אחרים בדבר שאט-הנפש והרגשת הקבס, המלווה את בית-המשפט בבואו לדון בעניינו של אותו רוצח נקלה, אשר גדע חיים בלי היסוס ובלי שינקוף אותו מצפונם.

סוף דבר

החלטנו להטיל על הנאשם בגין שורת מעשי העבירה שבעשייתם הורשע את העונשים כדלקמן -

(א) מאסר עולם וכן, ובמצטבר, 48 חודשי מאסר נוספים לריצוי בפועל.

(ב) מופעל בזאת עונש מאסר על-תנאי בן 6 חודשים (מ-ת.פ. 25246-10-12) במצטבר לעונש המוטל על הנאשם היום. כך, יהא על הנאשם לרצות תקופה כוללת של 54 חודשי מאסר במצטבר לעונש מאסר עולם.

(ג) מעונש זה תנוכה (ככל שעונשו ייקצב) תקופת מעצרו של הנאשם החל ביום 1.5.16. עם זאת, לא תנוכה מתקופת המאסר הנ"ל תקופה בת 11 חודשי מאסר, שאותה ריצה הנאשם, כפועל יוצא של גזרי הדין אשר ניתנו בעניינו במהלך תקופת מעצרו.

(ד) מוטלים על הנאשם 18 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה מסוג פשע שיש בה יסוד של איום או אלימות.

(ה) על הנאשם לפצות את ארבעת ילדי המנוחה (נ', נ"א, נא"ג וב') בסך כולל של 258,000 ₪ אשר יחולק באופן שווה בין הארבעה. הסכום יופקד ב - 60 תשלומים החל מיום 1.9.20 בקופת בית המשפט, ויועבר לילדי המנוחה על פי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה עד ליום 1.7.20.

נאסר על הנאשם או מי מטעמו לפנות אל ילדי המנוחה או מי מטעמם לגבי הפיצויים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב סיוון תש"פ, 14 יוני 2020, במעמד באי כוח הצדדים והנאשם בהיוועדות חזותית.